

[Brodthagen.]

jeg som en indrømmelse til dem, der protesterer mod disse dyrs anvendelse til forsøg. Om protesten er helt berettiget, kan jeg som sagt på nuværende tidspunkt ikke afgøre.

Et af lovforslagets kardinalpunkter er det i § 7 omtalte kontroludvalg. Det skal efter forslaget bestå af et medlem udpeget af Københavns universitets lægevidenskabelige fakultet, et medlem udpeget af Aarhus Universitets lægevidenskabelige fakultet, et medlem udpeget af Den kgl. Veterinær- og landbohøjskoles undervisningsråd, et medlem udpeget af justitsministeren blandt medlemmerne af dyrebeskyttelsesforeningernes bestyrelser og en repræsentant for justitsministeriet som udvalgets formand. Om denne sammensætning er rigtig, er jeg ikke overbevist om. Med undtagelse af repræsentanten for dyrebeskyttelsesforeningerne bliver det jo overvejende kolleger, der skal kontrollere kolleger. Er dette heldigt, og får vi derved en upartisk kontrol? På den anden side kan man ikke blankt afvise påstanden fra videnskabens side om, at en lægmand mangler forudsætninger for at kunne bedømme, hvad det er der foregår. Der er ingen tvivl om, at følelserne vil få den største plads i bedømmelsen, og så kan der let blive kritik, navnlig hvis en sådan lægmand kommer på et uanmeldt besøg, således som forslaget giver ret til. Jeg vil mene, at vi kommer til at tænke nærmere over dette udvalgs sammensætning.

Med hensyn til overtrædelser af loven ønsker man fra justitsministeriets side at give domstolene friere adgang til at udmåle straffen. Jeg kan slutte mig hertil, idet jeg dog mener, at straffen må være særdeles høj for dem, der misbruger deres magt over dyrene. Men til syvende og sidst er der een ting, der er afgørende, og det er videnskabsmændenes egen samvittighed. Det er den, der bliver den stærkeste paragraf, og er den i orden, regner jeg med, at alt er godt.

Jeg vil på mit partis vegne give tilsagn om medvirken til behandling af lovforslaget, men jeg vil på et senere tidspunkt stille forslag om udvalgsbehandling, for at vi kan få yderligere oplysning om enkelte ting, ligesom jeg betragter det som ganske givet, at dette udvalg vil få lejlighed til at se, hvorledes vivisektionen foregår.

Elmquist: Jeg vil gerne takke den højtærede justitsminister, fordi justitsministeren har fremsat dette forslag og således har givet anledning til, at der kan blive foretaget en revision af den gamle lov af 1891, og til, at hele dette spørgsmål kan blive underkastet en indgående drøftelse.

Det er rigtigt, som den højtærede justitsminister har gjort rede for, at vi i 1950, da vi behandlede dyreværnsloven, fik henvendelse fra modstanderne af vivisektion om at tage dette spørgsmål op til overvejelse. Vi måtte dengang erklære, at sagen lå udenfor det pågældende udvalgs kompetence, men valgte den udvej, at vi i betænkningen henstillede til justitsministeren at tage denne sag op til behandling, og det er altså sket gennem det udvalg, der blev nedsat i 1950. Må jeg her indskyde, at jeg synes, det ville have været tiltalende — det ville det i hvert fald have været for mig —, om man i udvalget havde taget en modstander af vivisektionen med, så at modstanderne af vivisektion i selve udvalget kunne have fået lejlighed til at gøre deres synspunkter gældende og til at belyse spørgsmålet udfra deres synsvinkel. Ganske vist er udvalget gået den vej, at man har bedt formanden for „Dyreværneforeningen Kampen mod Vivisektionen“, pastor Damgaard, afgive et indlæg til udvalget, et indlæg, der er aftrykt som bilag 3 til udvalgets betænkning. Det er jo altid noget, men jeg synes, at den anden vej havde været rimeligere og naturligere. I sit indlæg henviser pastor Damgaard til en masse forskellige bilag. Jeg skal ikke kritisere, at man ikke har optrykt disse, men jeg går ud fra, at vi i udvalget kan få lejlighed til at blive bekendt med alle de bilag, som pastor Damgaard henviser til.

Det spørgsmål, der rejser sig ved behandlingen af lovforslaget og problemet om vivisektion eller ikke vivisektion, er dette, om vivisektion overhovedet bør være tilladt. Herom vil jeg gerne sige, at jeg er i hvert fald kommet til det resultat, som efter min mening ikke er noget særlig genialt, men ganske naturligt, når man har tænkt over vivisektionens betydning, at det ville være forkert overfor menneskeheden som sådan, at man forbød vivisektion. Der er ingen tvivl om, at professor Møllgaard har ret, når han i udvalgsbetænk-